

Слѣдъ това Александръ намѣри гробътъ на царъ Кира ¹ че бѣше отворенъ, та уби Полимаха който бѣше отъ Пелла, защото бѣше направилъ злодѣяние, бѣше обаче, доста забѣлѣжителенъ човѣкъ. И слѣдъ като прочете надписътъ на гробътъ, заповѣда да го напишатъ по-долѣ, и съ Еллински букви. А казваше тъй: „О човѣче, който и да си и отъ гдѣ и да си дошелъ, (защото знамъ че ще дойдешъ), азъ съмъ царъ Киръ, който поставихъ Персийската властъ. Прочее, не прѣзирай това малко количество отъ прѣстѣта, която покрива телото ми.“ Тѣзи думи силно възбудиха чувствата на Александра, като си помисли че колко не се знае за човѣка, и какъ всичко се измѣнява. А тукъ Каланъ, като се разболе за малко врѣме отъ коремоболие, та потърси да му запалятъ огънь. И заедно съ конѣтъ го доведоха при огънѣтъ, и слѣдъ като се моли, рѣза отъ космитѣ си малко, послѣ се качи надъ огънѣтъ, и даде дѣсеницата си на присѣжтствующитѣ Македонци, като ги умоляваше че на сѣщия оузи день да се развеселятъ заедно съ царѣтъ; и че слѣдъ малко врѣме той щѣлъ да види царѣтъ въ Вавилонъ. И щомъ свърши тѣзи думи, расположи се надъ огънѣтъ, и си покри главата, та не мърдна никакъ, когато хвана огънѣтъ да се прикосни до него; но държеше сѣщото положение както

1) Намиратъ се и до днесъ останки отъ неговитѣ кости при рѣка нарицаема Киръ.